

Samme finder Sted med Hensyn til den Afstemning, som foretaar om nogle saa Diebliske. — Der er fremsat den Betragtning om Embedsstanden i det Hele taget, at det var Ministeriets Embedsmænd, og det er tillige blevet sagt, at man foretog dette Skridt at stemme for Dagsordenen, for at komme ud af denne Situation. Man har ingen Hømmelighed gjort af, at man mente derved at berede Ministeriet Banfelighed og maasse at fremkalde dets Afgang. Naar det erede Flertal imidlertid kun udtaler, at det ikke under det nuværende Ministerium vil indlade sig paa denne Lønningsforhøielse, men ikke udtaler, at det under et andet Ministerium, naar det nuværende afgik, vilde bevilge hele den Forhøielse, som her er bragt i Forslag, synes det dog at være ganske klart, at der ikke fra denne Side kan ventes Noget af den Dagsorden, som agtes vedtagen. Der som Ministeriet af Flertallet blev bragt i den Stilling, at det maatte sige sig selv: Vi staa vore Embedsmænds Interesser i Veien, vore Personer ere den eneste Hindring, for at disse Embedsmænd kunne faae den Løn, som Forholdene med Nødvendighed kræve, at der tillægges dem, vore Personer ere Hindringen for, at de faae en saadan Afslæggelse, som for Statens Skyld er nødvendig, og som Forholdene ubetinget kræve, kunde jeg forstaa, at der i en saadan Stilling var nogen Opfordring for Ministeriet til at tage under Overveielse, om det ikke kunde være det Nødvendige, at det veg bort fra den politiske Skueplads; men da dette ikke siges fra Flertallets Side, da der tværtimod fra enkelte Medlemmer er fremkommet Ytringer om, at der overhovedet ikke var nogen som helst Anledning til at gjøre et saadant Skridt, og at Embedsmændene maatte finde sig i Konjunkturerne ligesaa vel som Landboerne, bortfalder jo fuldstændig den Opfordring, som Vedtagelsen af Dagsordenen under andre Forhold kunde indeholde for Ministeriet. Jeg anser det derfor for at være en afgjort Sag, at Ministeriet, ligesom det ikke kunde fratræde efter Finantslovens Negtelse, saaledes heller ikke, efter den Stilling, Flertallet har indtaget, vil kunne fratræde, efter at denne Dagsorden er vedtagen. Hvorledes er da overhovedet den Stilling, som Embedsmændene ville faae, naar man vedsender sig de Grundsaetninger, som ligge til Grund for den foreslaaede Dagsorden, og hvorledes vil den politiske Stilling blive, naar Embedsmændene blive afhængige af Regjeringen, som de efter det erede Flertals Ordsværs Udtalelser nu ere? En æret Taler (Bosjen) har brugt et Billede, som ikke passer paa vore Forhold, men som derimod kan passe andre Steder, idet han har betegnet Ministeriet som Stammen og Embedsmændene som Grenene paa denne Stamme. Jeg tror, at intet Billede kunde være helbigere for at vise, hvor lidet Forholdene ere saaledes bestafne, som det erede Medlem angav; thi Enhver vil dog vistnok kunne sige sig selv, at naar Ministeriet hugges om, gaa Embedsmændene dog ikke

ud. Den hele Forgrening af Embedsmænd vil vedblive at bestaa, saaledes som den tidligere bestod, medens derimod andre Personer ville træde i Ministeriets Sted. Imidlertid er Forholdet paa andre Steder virkelig saaledes, som det erede Medlem for Præsids Amtets 6te Valgfreds (Bosjen) beskrev det. I Amerika er det saaledes Tilfældet, at, naar der kommer et nyt Ministerium, fjernes alle de Embedsmænd, som ikke have dette Ministeriums politiske Farve, hvorimod alle de Embedsmænd, som indsættes, maa være tro Tilhængere af det nye Ministerium. Virkningen af dette System, hvorefter Embedsmændene i Virkeligheden ere Ministeriets Embedsmænd, er selvfølgelig en uhyre Behyrdelse for Befolkningen, idet Embedsmændene igennem meget betydelige Lønninger maa søge en Erstatning for det Uiske i deres Stilling med Hensyn til dens Varighed. Virkningen er derhos en overordentlig Forsømmelse af alle Embedspligter, idet det er Hovedsagen for enhver Embedsmand, at han er en paalidelig Valgagent for det Ministerium, som for Dieblicket er ved Røret, hvorimod det spiller en fuldstændig underordnet Rolle, hvorledes han røgter sine Embedspligter. Dette er i korte Træk en Beskrivelse af den Stilling og de Forhold, som finde Sted, hvor Embedsmændene i Sandhed ere Ministeriets Embedsmænd, og det er en Beskrivelse af den Stilling, hvorpaa Billedet om Stammen og Grenene passer, thi naar man der hugger Stammen om, gaar Grenene og Bladene ud. Imidlertid behøver man vel kun at kaste et meget flugtigt Blik paa vor Samfundstilstand for at se, at Forholdene aldeles ikke ere saaledes hos os. Eigensom Grundloven fastsætter, at Embedsmændene ikke behøve Regjeringens Tilladelse for at kunne vælges til Rigsdagen, saaledes har det ogsaa altid været Skik, at de vælgende Ministerier ikke have lagt Embedsmændene Hindringer i Veien for at udtale politiske Anskuelser, som være meget forskellige fra dem, som Ministeriet i det givne Dieblisk selv havde, og det har ialt Fald tidligere paa ingen Maade været Tilfældet, at Embedsmændene, naar der gaves en Parol fra oven, fulgte efter gjennem hele Administrationen. Der som Folkethinget nu imidlertid proklamerer den Saetning, at Embedsmændene bør og naturligt skulle paa denne Maade være fuldstændig afhængige af Ministeriet, og dersom det antages for rigtigt, at Ministeriet siger til en Embedsmand, som ikke deler dets politiske Opfattelse: Vi kunne ikke bruge Dem; De maa strax gaa, saa vilde Forholdet blive meget væsentlig forskjelligt fra, hvad det nu er; man vilde da meget mindre end nu kunne sige, at Embedsmændenes Stilling paalagde dem en vis Tilbageholdenhed i politisk Henseende. Derved vilde man i Virkeligheden opnaa at indføre en lignende Tilstand her som den, der findes i Amerika, og man vilde udsætte sig for, at Embedsmændene lidt efter lidt gik over til at blive ligefremme Valgagenter